

Visszatekintés

Lovas István nyílt levelei

helen László Eörsi István
Eörsi Máttyás
- uol

Azon fiataloknak,

akik 1990-ben még nem tudtak olvasni, és ma a balliberális sajtóban Antall József dicsegetését látják. Természetesen mindig az életben lévő jobboldali politikusok kárára.

1993. november 13-án a balliberális értelmiség kedvenc bulvárlapjában, a Kurírban Egy gyógykezelés ára címen cikk jelent meg. A cím alatt a néhai Antall József miniszterelnök fotója. Mellette a vertikálisan futó, vastagon szedett szöveg: „A miniszterelnök első munkanapja a hosszú gyógykezelés után a csütörtöki kormánygyűlésen vette kezdetét. A Parlamentbe siető fotós kollégákat – akik azzal a szándékkal mentek az országgyűlés házába, hogy megörökítsék a kormányfő munkába állását – a biztonsági emberek tisztes távolságra utasították.”

A cikk így kezdődik: „A hozzánk eljuttatott levelekből kitetszik, az állampolgárokat az is érdekli, hogy vajon mennyibe került ez a műtét, a kölni gyógykezelés, ki állta azok költségeit?” (A válasz: a cikk megjelenése után hamarosan elhunyt miniszterelnök egykori, Németországban élő piarista diáktársai fizették, de miért ne fizethette volna saját miniszterelnöke gyógyításának költségeit a magyar állam is, amely most például Baumgartnernek egymilliárdot ad? Ami pedig a „hozzánk eljuttatott leveleket” illeti, nos... – L. I.) A folytatás: „Sokan persze úgy vélekednek, ez magánügy, mi viszont úgy gondoljuk, a kormányfő betegsége ennél azért több”. Teljesen világos. Medgyessy phuketi nyaralása magánügy, az pedig, hogy egy halálosan beteg miniszterelnököt volt évfolyamtársainak hála kezelnek, közügy. „A téma kényes, ezt mi sem bizonyítja jobban, hogy az illetékesek mindenáron megpróbálták elzárkózni az információadástól.” Erre mit mondjunk? Azt, hogy a keresztény- és magyargyűlölő csatornalapnak saját belsejéből (onnan, ahol az etika szokott fészket verni) jövő bizonyítéka nyilván nem volt. De innen befejezem a kommentálást, mert inkább a lángszórónak kellene átvennie a szolgálatot. „Annyit azonban mégis sikerült megtudnunk, hogy a többhetes gyógykezelés teljes költsége félmillió márkára is rúghat. Csak a műtét beavatkozás eléri a 300 ezer márkát. Sikerült utánajárnunk annak is, hogy miért nem Magyarországon hajtották végre a kormányfőn a költséges műtét beavatkozást.” De nem, mégis meg kell szakítani. Ifj. Hegedűs úr, kérem, fogja vissza magát, és ne

írja le ennek olvastán még egyszer azt, amit leírt... „Ennek csupán az a magyarázata, hogy az autológ törzssejt-transzplantációt nálunk még nem végzik, bár ismereteink szerint elvileg erre a fajta beavatkozásra is lehetőség van ma már. Magyarországon 20 évvel ezelőtt végezték el az első hasonló jellegű operációt a SOTE-n. Tíz év óta működik az első három erre szolgáló ágy az Országos Hematológiai Intézetben, de évente csak két-három beavatkozás történik. Már a Szent László Kórházban is végeznek csontvelő-átültetéseket. Egy átültetés nyolc-húsz millió forintba kerül, és a társadalombiztosítás alkalmanként csak ötmillió forintot térít.

Az Antall Józsefet megtámadó non-Hodgkin-limfóma betegségnek három lehetséges változata lehet: enyhe, közepes, súlyos. Az utóbbiban szenvedő beteg élete is menthető, ha már kezdeti stádiumban kezelik. Viszont az első két változat is halálos lehet, mert ezeknek előfordulhat olyan betegséalcsoportjuk, amelyekre ma még nincs gyógyír, csupán megfelelő kezelésekkkel befolyásolhatók. Arra vonatkozólag, hogy a miniszterelnök betegsége melyik kategóriába tartozik, nincsenek megbízható értesüléseink.

Visszatérve a kezelés költségeire. A társadalombiztosítástól megtudtuk, a tb támogatja a szakmailag indokolt, külföldön végzett kezeléseket, műtét beavatkozásokat, de a miniszterelnök esetében ilyen kérés nem érkezett. Vagyis a kormányfő németországi kezelését nem a társadalombiztosítás finanszírozza.

A kezelési költségekről kérdeztük Judit Judit szövegét.

– A kölni gyógykezelés, illetve a műtét beavatkozás pénzbeni ellenértékét sem a költségvetés, sem pedig a tb nem állta – hangsúlyozta a szöveg asszony.

– Akkor mindez a miniszterelnök saját zsebére ment?

– Erről nem kíván nyilatkozni a miniszterelnök.

– Vajon a ki- és hazaszállítás, tehát a kormánygép költségeit is Antall úr állta?

– Erről nincs információ.

Tegnap nem hivatalos forrásból úgy értesültünk, hogy elképzelhető: a gyógykezelés árába, illetve a gyógykezelés finanszírozásába Kohl kancellár is besegített.”

Eddig a cikk.

Kérem, soha ne feledjék. A balliberálisok velejét fejezi ki.

Kéri László

A Magyar Hírlap 1991. március 25-i, hétfő számában megjelent terjedelmes cikkét így zárja: „Azt kívánom valamennyiünknek: ne egy új Recsken, Hortobágyon vitassuk majd meg, hogy hol rontottuk el az első évet”.

Remélem, azóta sikerült megnyugodnia, amit nyilván olyan intermezzók is elősegítettek, mint a jobboldali politikusok ellen elkövetett robbantásos merényletek. Gondolom, Szász Károly szétvert fejének látványa volt nyugalma végső helyreállításának oka.

Noha Wallenberg utcai lakásából nyilván nem látja, ezért elmondom: ebben az országban több millióan rettegnek attól, hogy munkahelyükön politikai véleményüket akár el is suttogják, mert retorzióként szoci vagy szadeszes főnökük elvágja egzisztenciájukat.

Egyébként önt miért nevezik politológusnak, amikor az ön idejében ilyen szak és diploma nem volt?

Eörsi István

közpénzen segített író

Eörsi!

A Népszabadság 1991. december 4-i számában indokolta azt, hogy miért csatlakozik a „Demokratikus Chartához”.

Egyebek között ezt írta: „Antall József a maga kicsinyes és bosszúálló döntésével ráébresztett arra, hogy túlbecsültem a kormányzat demokráciatartalékait.”

Csak hogy el ne felejtünk.

Eörsi Máttyás

SZDSZ-es országgyűlési képviselő, az Európa Tanács közgyűlésének képviselője

Tisztelt Eörsi Úr!

A Szombat című havilap 2003/10-es számában arról beszélgettek Önnel, hogy milyen erős az Izrael-ellenes hangulat az EU központjában és hogy az Európa Tanács közgyűlésének csupán öt tagja van, aki „határozottan kiáll Izrael mellett”. Ezek közül kettő Magyarországról való. Ön és Bársony András, akik Izrael-barát politikát folytatnak az ellenséges közegben. Az Önnel készített beszélgetésben ezt a kérdést is felteszik: „Ha európai politikai fórumokon Izrael mellett szólalsz föl, hogyan tekintenek rád európai politikus kollégáid?”

Az ön válasza: „Színes a kép. Van, aki egyszerűen lezsidóz...”

Eddig ön, pártja és az önökkel rokonszenvező sajtó, vagyis a sajtónak csaknem egésze, majd másfél évtizede azt sulykolja fogyasztóiba, hogy az antiszemitizmus a mi fertályunk sajátja és mindettől a civilizált Nyugaton hideglelést kapnak.

Most meg vagyunk zavarodva. Önt vagy Bárony kollégáját mikor zsidózták le a magyar parlamentben? Egyetlen zsidós volt ott – akkor is az önök oldala hazudott: talán emlékszik a „hordót a szónoknak” bekiabálás szándékos félrehallását „hordót a zsidónak” bekiabálásnak, amelyet baráti sajtója hónapokig habosított. A legeuróább Európában viszont ezt vágták a fejéhez. Egy olyan Európában, ahol a megkérdőjezték többsége szerint a földkerekség békéjét elsősorban Izrael, másodsorban az Egyesült Államok fenyegeti.

A Szombat című lap egyik vezércikkében hazánk EU-csatlakozásában azt emelte ki fő pozitívumként, hogy az unió védelmet nyújt az antiszemitizmus ellen. Ha ez a kijelentés őszinte lenne, akkor a Szombatnak a tények alapján most azt kellene propagálnia, hogy a nem antiszemita Magyarország ne lépjen az antiszemita és Izrael-ellenes EU-ba. És önknek ugyanezt a megdöbbentő tény nemcsak e réteglapnak kellene elmondania, hanem a széles nyilvánosság elé kellene tárnia, felvilágosítás céljából.

E nyílt levél a felvilágosítás része.

Dési János

Népszava, Magyar ATV, Klub Rádió, Szombat stb.

Kedves János!

Most rendszerezem a múlt havi cikk-kivágásokat. A december 10-ét megörzöm *Monori Áron* cikke miatt, ugyanis az antiszemitizáló *Monori*, a Média kutató című folyóirat szerkesztője, eddig nem kapott figyelmet, noha megérdemli, ugyanis ő a háttérben az ORTT Monitoring Osztályának végez csúnya munkát. Úgyhogy ameddig rá kerül a sor, néhány szó a 7. oldalon lévő *Monori*-cikk mellett írsodról, amelyet csak most vettem észre. A címe: Távol Skokitól. Így kezdődik:

„Néhány évvel ezelőtt, amikor szintén arról folyt a vita, hogy vajon mit kell tenni a gyűlöletbeszéd ellen, felidéztem a skoki példát. Skoki kisváros valahol az Egyesült Államokban. Egy olyan település, amelyben különösen sokm (sic!) holokauszt túlélte ember lakik. S éppen ide szerveztek újfasiszták tüntetést...”

Igen ritka újságíró az, akitől olykor tolerálható saját maga idézése. De te nem tartozol közéjük. Nem is szólva arról, hogy kit érdekel, mit írtál korábban? Hogy megértsd, most ezen az aprócska példán szeretném neked ezt érthetővé tenni.

Kezdem azzal, hogy „Skoki” nem létezik. Skokie viszont igen. Amely nem „kisváros valahol az Egyesült Államokban”, hanem területileg Chicago városának része, csak külön van „faluként” bejegyezve. Ha Chicago északi részéről akarsz elérni, akkor leggyorsabb, ha felpattansz az Edens Expresswayre és onnan

balra ráfordulsz a Skokie Boulevardra. Mária Skokie-ban vagy.

Apróság, de jellemzi azt a hihetetlen hücpét (arcatlanságot), amivel újságot írtok. A nem tudás, a félreértések, a hiányos ismeretek, no meg a nyelvismeretek gyatrasága, amely nálatok határtalan önbizalommal párosul és arra épül, hogy az olvasóknak tök mindegy, meg valószínűleg úgysem tudják...

Ez juttatja eszembe egyik kollégádnak, a szélsőséges, vérgőzös osztálygyűlöletet szító Szabad Néptől átörökölt veterán exbolsinak, *Várkonyi Tibornak* emlékezetes baromságát, amit lapjában, a Magyar Hírlapban senki sem vett észre. A 2001. szeptember 11-i terrortámadások után a magát az idegen nyelvek különleges interpretálójának feltüntető propagátor-firkász ezzel a címmel megjelent vezércikkében rohant hűségnyilatkozatot tenni az Egyesült Államoknak: „We are Americans”. Sem ez a tökkelütött, sem a szerkesztői nem tudták, hogy a mondat nem együttérzést, de röhejt fakaszt. Ugyanis azt jelenti, hogy „Amerikai állampolgárok vagyunk”. Szerencsétlen azt akarta mondani, hogy „We are all Americans”, vagyis hogy most mindannyian amerikaiak vagyunk.

Nem vettéd észre, hogy még az idegen példákat is akkor használjátok, ha a másik oldalba akartok rúgni? Ahogyan te „Skoki”-val, ATV-s kollégád pedig azzal, hogy azonnali hatállyal felvetette a magyar néppel az amerikai állampolgárságot?

De ugyanezt a röhejt váltotta ki a mi oldalunk rugdosásában oly nagy buzgalmat mutató *Papp László Tamás* nevű történész is, aki főleg az ÉS-ben tapos. Ő már az egyetemről alig kikerülve is tudja, hogy a ti oldalatokon gyors és nagy karriert csak úgy érhet el valaki, ha nincs olyan cikke, amelyikben e szavak mindegyike vagy néhányja ne fordulna elő: gyűlölet, szélsőjobb, fasiszta, antiszemita, rasszista, másság, tolerancia. Egyébként nem is értem, hogy minek kell nektek egyáltalában publicisztikát írni, hiszen egyszerűen ezzel a hét szóval és változatainak ismétlésével meg tudnátok tölteni lapjaitokat.

Szóval ez a hozzád és *Várkonyi*hoz hasonlóan félművelt Papp ezzel a címmel írt – na miről? – persze, arról, a szokott témáról – egy kolumnát a Soros-féle Élet és Irodalomban: „Action Hongrie”. Ami csak azért nem fakasztott széles röhejt a mi oldalunkon, mert ezt a lapot azután végképp csak azok olvasák közülünk, akiknek ez a munkájához tartozik. Papp persze az integrális nacionalizmus atyjának, a fasiszmus egyik francia előfutárának, *Charles Maurras*-nak *Action française* című heti, majd később napilapjának „magyarítására” gondolt, csak hogy az adekvát „fordítás” *Action hongroise* és nem *Action Hongrie* lett volna.

De mindegy, legalább veled ellentétben ők nem utaltak vissza saját maguk ökörségére.

János, te tinó, tanulj ökör mintaképeidről. ■

Gulliver Hunniputban

Hosszú utazásai során Gulliver különös országba érkezett. Ennek az államnak a kormányzati politikusai mind-mind törpék voltak. Kíváncsi kérdésére, hogy mi ennek az oka, azt a választ kapta: ennyire mertek kicsik lenni. De még ennél is érdekesebbeket tapasztalt: megmagyarázhatatlan, furcsa szokásokat.

Ungváry Zsolt

A miniszterek például mindennap ötször elmondják, hogy az előző kormány milyen rosszul végezte a dolgát. Ezért el is törlik a megalkotott jogszabályokat, de előbb mindannyian élnek a törvény adta lehetőségekkel, s csak azután helyezik hatályon kívül. Ráadásul ez a törpeség sem mindig működik. Ha idegenbe tévednek, akkor valóban töpörtyűknek látszanak, és akként viselkednek. Odahaza viszont óriást játszanak: szájukat kitátják, karjukkal mindenhová elérnek, és rekedt, nyekergő vonításukkal megpróbálnak mély, öblös hangon zengedezni. Gulliver megfigyelte, hogy rengeteget hazudnak. De ők ezt nem így nevezik. (Általában semmit sem úgy neveznek, mint ami.) Ha valaki közülük dúskál a földi javakban, azt vagy letagadják, vagy azt mondják, megérdemelte, mert kiválóan dolgozott. Ha valaki más hitel felvétele nélkül kifizeti vízt, villany- és gázzámláját, arra azt mondják: a kabinetnek hála, kiáradt rá a jólét. Ha mindezt hitelből teszi meg, hogy szegény bankok is némi kamatjövedelemhez jussanak, akkor az illető modern, európai, jó üzleti érzékű polgár. Illetve lakos. A polgár szót nem szeretik. A haza szót sem szeretik. A nemzet szót sem szeretik. A keresztény szót sem szeretik. A keresztény, az nekik tilos. Szeretik viszont a pártfegyelmet. Szeretik a kizárólagosságukat, szeretik a lízingelt ingatlanokat, a VIP-listákat, az állami megrendeléseket. Szeretnek nyaralni, szeretnek utazni: Kubába, Thaiföldre, Rómába. Szeretnek repülővel, feleséggel, média-házaspárral. Nem szeretnek vonattal, busszal, cigánnyal. Nagyon szeretnek feljelenteni. Szeretik Baumgartner Zsoltot. Szeretik a mandulával töltött angolnafilet. És a pénzt. Azt mindennél jobban szeretik.

Gulliver – amikor már kicsit jobban megismerte ezeket az apró lényeket – hirtelenkedve csóválta a fejét: „Sok különöset láttam életemben, de hogy ennyi kretén, dilettáns, alkalmatlan alak vezessen egy országot, azt még soha! Még a Nyihahák földjén sem!”

Mérgében nagyot fújt a törpékre, akik szanaszét röpültek a világ négy égtája felé. ■